

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **S. M. S. S.**, zastoupený opatrovnící JUDr. Yvetou Janákovou, advokátkou, se sídlem Příkop 27/2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2016, č. j. OAM-640/ZA-ZA11-P18-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. listopadu 2016 č. j. 22 Az 12/2016 - 40,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 22 Az 12/2016 - 40, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 22. května 2016 žádost o mezinárodní ochranu. Uvedl, že do České republiky přicestoval v květnu 2015 letecky a že od května 2015 do července 2016 pobýval v Rakousku, kde také již požádal o mezinárodní ochranu. Důvodem pro podání žádosti jsou jeho problémy s jinou rodinou v Iráku. Zamiloval se do dívky náležející k této rodině a její příbuzní na něj zaútočili a chtěli jej zabít, proto mu otec poradil odjet do Evropy a zachránit si tak život. Během pohovoru k žádosti žalobce popsal, jak se se zmíněnou dívkou seznámil, a že ho po nějaké době, co se scházeli, kontaktovali její bratři a přítel, vyhrožovali mu a zbili ho tak, že prodělal dvě operace hlavy kvůli krvácení do mozku. Rodině vadil vztah dívky se žalobcem proto, že již měla dítě. Žalobce neví, zda byla vdaná, zmínil však jejího druhá. Obrátil se na policii, ale ta mu nemohla nijak pomoci, protože rodina té dívky je velmi mocná. Po operaci se s dívkou již nescházal a jejich vztah skončil, její bratry už také neviděl, naposledy mu vyhrožovali asi měsíc po napadení. Bydlel pak u své sestry a moc se neukazoval na veřejnosti.

V případě návratu do vlasti by byl žalobce ohrožen na životě, přestěhování do jiné části Iráku by mu pravděpodobně nepomohlo a bydlet u sestry také pořád nemůže. Na otázku, proč odjel z České republiky do Rakouska, žalobce odpověděl, že měl strach, že bude po vypršení platnosti víza poslán zpět do Iráku. V Rakousku požádal o azyl, o jeho žádosti ještě nebylo rozhodnuto, ale právník mu sdělil, že nemá na azyl nárok, protože nejprve přijel do České republiky.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je ve vztahu k České republice podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nepřipustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že výsledky porovnávání otisků prstů žalobce v systému EURODAC jednoznačně potvrdily, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 8. května 2015 v Rakousku. Na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je proto státem příslušným k posouzení žádosti žalobce právě Rakousko. Žalovaný dále zkoumal, zda existují závažné důvody domnívat se, že v Rakousku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, a dospěl k závěru, že tomu tak není. V závěru odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Rakouská republika dne 3. srpna 2016 svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) a zároveň se domáhal přiznání odkladného účinku žaloby. Návrhu na přiznání odkladného účinku krajský soud nevyhověl. V průběhu řízení krajský soud zaslal žalovanému a Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR žádost o sdělení místa pobytu žalobce v České republice. Oba dotázaní krajský soud informovali, že žalobce byl dne 24. října 2016 předán do Rakouské republiky a od té doby nemá žádné informace o místě jeho pobytu. Krajský soud následně v záhlaví citovaným usnesením řízení o žalobě s odkazem na § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil s odůvodněním, že žalobce se nezdržuje v místě, které soudu uvedl jako místo svého pobytu, a jiné místo pobytu se nepodařilo zjistit.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíků, která jej zastupovala v řízení před krajským soudem, včas kasační stížnost, v níž zároveň Nejvyšší správní soud požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Přijatelnost kasační stížnosti opřel o tvrzení o zásadním procesním pochybení v postupu krajského soudu. Za stěžejní důvod, proč považuje usnesení krajského soudu za nezákonné, stěžovatel označil skutečnost, že výklad ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu přijatý krajským soudem odporuje jeho právu na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, konkrétně právu na přístup k soudu a právu na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu. Řízení o žalobě nelze v takovém případě, v jakém se nachází stěžovatel, zastavit jen z toho důvodu, že nastanou nevyhnutelné důsledky rozhodnutí žalovaného, tedy předání stěžovatele do státu příslušného k posouzení jeho žádosti, a to tím spíše, že žaloba v tomto případě nemá ze zákona odkladný účinek a krajský soud návrhu na jeho přiznání nevyhověl. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, označil stěžovatel za zcela nepřipadný, neboť citované rozhodnutí se vztahuje ke skutkově zcela odlišné situaci.

pokračování

[5] Stěžovatel dále považuje postup krajského soudu za nebezpečný, a to zejména tehdy, stala-li by se z něj běžná praxe. Soudu by totiž stačilo pouze nepřiznat žalobě odkladný účinek a vyčkat na předání cizince do příslušného členského státu, čímž by ho zcela zbavil možnosti domáhat se meritorního soudního přezkumu rozhodnutí. Skutečná újma by pak hrozila těm cizincům, kteří by měli být transferováni do některého ze států, v nichž byly zjištěny systémové nedostatky v azylových řízeních. Stěžovatel proto apeluje na Nejvyšší správní soud, aby k tomuto postupu zaujal jasně negativní stanovisko.

[6] Přestože stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud měl o žalobě rozhodnout i bez znalosti místa pobytu stěžovatele, nepovažuje úsilí, které krajský soud vyvinul při zjišťování místa jeho pobytu, za dostatečné, neboť žádný z dotázaných subjektů nemá povinnost evidovat místo pobytu cizince po jeho předání do jiného členského státu. Krajský soud se mohl v první řadě obrátit na zástupce stěžovatele, popřípadě postupovat způsobem předvídaným v čl. 34 nařízení Dublin III, tedy dotázat se na oddělení Dublinského střediska, které zprostředkovává výměnu informací mezi členskými státy. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 - 51. Krajský soud dle jeho názoru absolutně nezohlednil specifika řízení podle nařízení Dublin III a zastavením řízení zbavil stěžovatele možnosti efektivního soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že napadán je výhradně procesní postup krajského soudu a že k této problematice existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti a správnosti napadeného usnesení proto ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu.

[8] Jelikož se Nejvyššímu správnímu soudu nepodařilo stěžovateli doručit výzvu k prokázání majetkových poměrů za účelem rozhodnutí o ustanovení zástupce z řad advokátů na adresu v Rakousku uvedenou v kasační stížnosti, ustanovil stěžovateli v souladu s § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, aplikovaným na základě § 64 a § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 16. ledna 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 26, opatrovnici z řad advokátů. Ustanovená opatrovnice na výzvu Nejvyššího správního soudu doplnila kasační stížnost o argumentaci, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že v případě zjišťování místa pobytu žalobce, který byl v průběhu řízení před krajským soudem předán na základě nařízení Dublin III do jiného členského státu Evropské unie, jsou soudy povinny kontaktovat české Dublinské středisko a ověřit místo pobytu žalobce v členském státu, do kterého byl předán. Krajský soud tedy v případě stěžovatele nevynaložil potřebné úsilí, aby zjistil místo jeho pobytu. Proto stěžovatel navrhuje usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný na doplnění kasační stížnosti reagoval opět vyjádřením, že stěžovatel napadá pouze postup krajského soudu, aniž by zaujal nějaké stanovisko ke kasačním námitkám.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Jelikož je nyní projednávána kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tím, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tedy zda je přijatelná (§ 104a s. ř. s.). Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje neurčitý právní pojem, který byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložen tak, že kasační

stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel namítá tak zásadní procesní pochybení krajského soudu, že ukázaly-li by se jeho námitky důvodné, byl by stěžovateli upřen přístup k soudní ochraně. Proto Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za přijatelnou.

[11] Krajský soud zastavil řízení o žalobě podle § 33 písm. b) zákona o azylu, který stanoví, že *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce)*. Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální – za všechny lze odkázat například na (krajským soudem rovněž citovaný) rozsudek ze dne 26. května 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58 (č. 707/2008 Sb. NSS): „*Rozhodnou skutečností pro aplikaci ustanovení § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek.*“ V řízeních, která se týkají tzv. dublinských transferů, Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné, omezí-li se krajské soudy pouze na zjišťování místa pobytu na území České republiky, když je zřejmé, že žalobce již toto území (nikoli dobrovolně) opustil. V rozsudku ze dne 21. května 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 - 51, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu je v případě žadatele o mezinárodní ochranu, který byl předán k řízení o žádosti do příslušného členského státu, opodstatněné pouze tehdy, pokud krajský soud využil možnosti zjistit místo pobytu žadatele za pomoci prostředků, jež mu nabízí příslušné unijní předpisy (nyní čl. 34 nařízení Dublin III – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2016, č. j. 4 Azs 98/2016 - 20). K tomuto stanovisku se Nejvyšší správní soud přiklonil i v rozsudku ze dne 17. června 2010, č. j. 9 Azs 15/2010 - 37, v němž konstatoval, že „*krajský soud v okamžiku, kdy zjistil, že se stěžovatel nenachází na území České republiky, nepodnikl žádné další kroky ke zjištění místa pobytu stěžovatele v zahraničí a řízení zastavil, ačkoliv mohl a měl využít prostředků mezinárodní spolupráce na základě nařízení Dublin II. Tímto postupem odeprél stěžovateli možnost přezkumu správního rozhodnutí a efektivní soudní ochrany, napadené rozhodnutí je proto nezákonné.*“ Ačkoli tedy krajský soud v odůvodnění svého usnesení tvrdil, že rozhoduje v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, z právě uvedeného je zřejmé, že požadavky vymezené citovanou judikaturou nesplnil, neboť řízení zastavil hned poté, co se dozvěděl o předání stěžovatele do Rakouska, aniž by se pokusil zjistit místo jeho pobytu v tomto státu. Dotaz na dublinské středisko navíc nebyl jedinou možností, která se krajskému soudu nabízela. Vzhledem k tomu, že měl stěžovatel v řízení před krajským soudem zástupce, by se jako logický (a snadný) postup jevil dotaz právě na tohoto zástupce, zda je mu současné místo pobytu stěžovatele známo.

[12] Protože krajský soud nepostavil najisto, zda místo pobytu stěžovatele skutečně nelze zjistit, nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. července 2004, č. j. 3 Azs 58/2004 - 57 (č. 343/2004 Sb. NSS)]. Usnesení o zastavení řízení tedy nebylo vydáno v souladu se zákonem, a proto je Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň však považuje za nutné určitým způsobem zhodnotit nové okolnosti vzešlé z řízení o kasační stížnosti, zejména vlastní snahu doručit stěžovateli výzvu na adresu v Rakousku uváděnou zástupkyní stěžovatele a následné ustanovení opatrovníka – mimo jiné i proto, že, stejně jako krajské soudy, je i Nejvyšší správní soud vázán povinností řízení podle § 33 zákona o azylu zastavit, nastoupí-li podmínky předpokládané hypotézou tohoto ustanovení.

pokračování

[13] Jak bylo uvedeno výše, pokusil se Nejvyšší správní soud doručit stěžovateli výzvu k prokázání majetkových poměrů na adresu v cizině uváděnou v kasační stížnosti. Tato písemnost se následně Nejvyššímu soudu vrátila jako nedoručená s poznámkou, že adresát nebyl zastížen a zásilku si nevyzvedl (*nicht beboben / unclaimed*). Nejvyšší správní soud následně ustanovil stěžovateli opatrovnici, ale nikoli proto – a to je třeba zdůraznit – že by pobyt stěžovatele nebyl znám, ale proto, že se stěžovateli nepodařilo doručit na známou adresu v cizině (srov. § 29 odst. 3 občanského soudního řádu). Nyní bude na krajském soudu, aby provedl patřičné šetření – zejména dotazem na odbor dublinského střediska žalovaného – za účelem zjištění, zda se stěžovatel na uváděné adrese zdržuje, popřípadě zda je známo jiné místo jeho pobytu v Rakousku či jiném státě.

[14] K obecným námitkám stěžovatele ohledně nebezpečí spojených s aplikací § 33 písm. b) zákona o azylu v řízeních o přezkumu rozhodnutí vydaných v souvislosti s tzv. dublinskými transfery Nejvyšší správní soud uvádí, že toto ustanovení jako takové právo na účinný opravný prostředek žadatelů o mezinárodní ochranu porušovat nemůže, je-li aplikováno s přihlédnutím ke specifikům spojeným s takovými případy, zejména s ohledem na pravděpodobnou nepřítomnost žadatele na území České republiky (srov. již několikrát citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 75/2009 - 51). Je pravda, že čl. 27 nařízení Dublin III doznal jistých změn z hlediska požadavků na opravné prostředky proti rozhodnutí o přemístění oproti předcházející úpravě [čl. 19 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států], která odkladný účinek opravných prostředků paušálně vylučovala (nerozhodl-li v konkrétním případě soud o jeho přiznání tam, kde to národní právo umožňovalo). Stále však platí, že odkladný účinek opravného prostředku není obligatorní. Členské státy jsou povinny zajistit, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu alespoň možnost o odkladný účinek požádat a aby nebylo rozhodnutí o přemístění vykonáno, dokud nebude o žádosti o odkladný účinek rozhodnuto [čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III]. K předání stěžovatele do Rakouska přitom došlo až téměř měsíc poté, co usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě nabylo právní moci. V tomto směru tedy právo na účinný opravný prostředek stěžovateli upřeno nebylo a Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by v jiných případech k postupu odporujícímu požadavkům unijního práva docházelo.

[15] Nejvyšší správní soud v zákonném příkazu zastavit řízení pro neznámý pobyt žadatele o mezinárodní ochranu také tehdy, byl-li již předán do státu příslušného o jeho žádosti rozhodnout, překážku v přístupu k účinné soudní ochraně nespátřuje. V první řadě nelze říci (s odhlédnutím od excesů obdobných projednávanému případu), že k zastavení řízení dochází pokaždé, když je žadatel předán do příslušného členského státu, ale jen tehdy, pokud následně nelze zjistit místo pobytu žadatele v tomto státě. Z výše uvedeného přitom vyplývá, že soudy jsou povinny vyvinout určitou, nikoli jen formální snahu, aby místo pobytu žadatele zjistily. Zároveň samotnému žadateli nic nebrání soud o aktuálním místě svého pobytu informovat. K zastavení řízení by pak mělo dojít pouze tehdy, pokud místo pobytu žadatele opravdu nelze zjistit, v důsledku čehož soud nemá žádnou možnost s žadatelem komunikovat. Potom však už nelze ani hovořit o účinné soudní ochraně, neboť v případě meritorního projednání žaloby by se žadatel o následném rozhodnutí ani nedozvěděl. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. února 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, smyslem ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu „*je umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR.*“

[16] Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že nelze marginalizovat roli, jakou v řízeních o přezkumu rozhodnutí spojených s transferem žadatele o mezinárodní ochranu do jiného členského státu hraje institut odkladného účinku. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud odkladný účinek žalobě přiznává tehdy, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stejně jako ve všech ostatních řízeních ve správním soudnictví je i rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku odvislé od tvrzení žalobce uvedených v tomto návrhu [usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. února 2013, č. j. 45 A 4/2013 - 29 (č. 2852/2013 Sb. NSS)]. Soud tedy zejména poměřuje újmu, jež by žalobci dle jeho tvrzení výkonem napadeného rozhodnutí mohla vzniknout, vůči zájmům jiných osob či zájmu veřejnému. Z toho plyne, že „černému“ scénáři, který v kasační stížnosti naznačuje stěžovatel, totiž předání žadatele do země, u níž existují závažné důvody domnívat se, že vykazuje systémové nedostatky v azylových procedurách, před tím, než krajský soud rozhodne o samotné žalobě, by měl právě odkladný účinek žaloby zabránit, neboť v tomto případě může stěžovateli opravdu hrozit vážná újma (přičemž nelze přehlédnout, že Nejvyšší správní soud v nedávné době konstatoval nemožnost v obdobných případech předání žadatele provést – viz rozsudek č. j. 5 Azs 195/2016 - 22 ze dne 12. září 2016).

[17] Obecně však Nejvyšší správní soud zastává stanovisko, že prováděním společné evropské azylové politiky podle čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejíž integrální součástí je mimo jiné i nařízení Dublin III, žadatelům o mezinárodní ochranu – až na výjimečné, výše zmíněné případy – vážná újma vzniknout nemůže. Tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum – toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že k absurdní situaci, kdy by bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí, v jehož důsledku došlo k předání žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu, zastaveno pouze proto, že došlo k tomuto předání, za nyní účinné právní úpravy docházet nemůže, budou-li ze strany soudů respektovány zejména judikaturou vytyčené požadavky, jak zajistit, že žadatel o mezinárodní ochranu nebude na svém právu na účinný ochranný prostředek zkrácen. Jelikož však v projednávané věci krajský soud těmto požadavkům nedostál, bylo stěžovateli právo na přístup k soudní ochraně odepřeno, a proto Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Ustanovená opatrovnice žalobce jej bude zastupovat i v dalším řízení před krajským soudem (§ 29 odst. 4 věta třetí občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.). Krajský soud

pokračování

v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu